

Forbindelse med en finere Træsart, selv den mindste Forgylldning paa en Ramme eller paa Møbler, forøges Tolden fra 30 Ø. til 50 Ø. pr. kg, altsaa næsten en Fordobling.

Der gøres opmærksom paa, hvad denne saakaldte Luksustoldreform betyder for Porcelænsindustrien. Det gennemføres nu, at ethvert Stykke Porcelæn, der er mønstret med een Farve, og som hidtil havde en Told paa 32 Ø. pr. kg, faar en Told paa 65 Ø. pr. kg, altsaa en Fordobling.

Til disse Eksempler vil jeg gerne nævne endnu et af en ejendommelig Karakter, der viser, hvorledes Ministeren paa dette Forslag, der alene efter Sigende havde finansiell Interesse, endogsaa var gaaet til at opgive Indtægter for at skabe ny Beskyttelse. Den højtærede Minister sagde ved Behandlingen af Forslaget, at der nu gennem denne Luksustold var lagt en meget forøget Told paa Vanille, men da man derved paaførte Chokoladeindustrien en forøget Raastofudgift, maatte Ministeren til Gengæld foreslaa en Formindskelse af Afgiften paa en anden af Chokoladeindustriens Raastoffer, nemlig Kakaobønner, og ved Luksustoldloven blev Tolden derpaa nedsat til det halve, fra 12 Ø. til 6 Ø.; det kunde gaa lige op. I Tidsskriftet siges det meget aabenhjertigt, at den Fordel, der der skænktes Chokoladeindustrien, var en Erstatning til den for den Gene, Kontrolbestemmelserne ved Chokoladebeskatningen voldte dem. Ja, det er utvivlsomt en fornuftig Skattepolitik først at paalægge Skatter, hvis Administration er uhyre dyr, og som medfører uhyre Gene for den paagældende Industri, og saa bagefter opgive Indtægter for Statskassen for at erstatte den paagældende Industri denne Gene.

Altsaa, den Luksustoldbeskatning, der nu foreslaas gjort permanent, er i betydeligt Omfang Beskyttelse for Ikke-Luksusvarer. Men jeg vil gerne føje til, at selv for de Varer, der virkelig er Luksus, og som vi fra vor Side derfor under de nuværende Forhold gerne vil være med til at beskatte, maa dog det Spørgsmaal — som har været drøftet her saa ofte — alvorligt overvejes: i hvilken Grad det gaar an at beskytte en indenlandsk Industri, blot fordi denne Industri fremstiller Luksusvarer. Vi fra vor Side vil være med til at beskytte virkelige Luksusvarer til Fordel for Statskassen, ja, vi vil være med til en større Luksusbeskatning paa de virkelige Luksusvarer end den, man har foreslaaet. Men vi vil ikke være med til at knæsette noget saa

fornuftstridigt og noget saa modsat al Venstrepolitik som, at blot en Industri fremstiller Luksusvarer, kan den faa al den Beskyttelse, den ønsker. En Luksus-skat maa gaa i Statskassen, ikke indkasseres af Enkeltmand. Det er Venstres gamle Standpunkt.

Jeg maa maaske have Lov til at minde om — jeg har tidligere gjort det her i Tinget —, hvorledes den højtærede Minister selv bedre end nogen anden har udtrykt dette Standpunkt fra Venstres Side. Det staar at læse i Toldkommissionsbetænkningen af 1897. Der siger Ministeren som Medlem af Mindretallet: „Naar Flertallet endelig har skudt Luksussynspunktet saa stærkt i Forgrunden, saa kan Mindretallet ikke indrømme, at det i denne Forbindelse har nogen afgørende Betydning. Mindretallet har ikke noget imod at belægge virkelige Luksusvarer med en højere Told, naar denne kommer Statskassen til gode, men at det skulde være berettiget at paalægge en Skat til Fordel for Enkeltmand, fordi de Varer, den rammer, kan henregnes under det i øvrigt meget svævende Begreb Luksus, kan Mindretallet paa ingen Maade indrømme.“ Det samme Standpunkt staar vi fra vor Side paa den Dag i Dag.

Og jeg vil gerne tilføje, at hvad Luksustolden betyder, begynder man allerede nu saa kort efter dens Vedtagelse at kunne mærke i Erhvervslivet. Det er sikkert ikke urigtigt, naar det siges, at den Ændring i Luksustoldbeskatningen, der gennemførtes, saa vidt jeg husker ved den sidste Revision af Luksustolden, og som medførte, at Silkegarn, Raastoffet for Silkevæverier, blev fastsat til 3 Kr. pr. kg, medens den færdige Vare beskattedes med 25 pCt., allerede har medført, at der her i Landet er opstaaet en Silketrikotageindustri.

Men bortset fra det uberettigede i de her nævnte Forhold vil jeg gerne pege paa, at man dog ikke kan sige andet end, at det rummer en vis økonomisk Fare for et Land, at det i højere Grad gennem Toldbeskyttelse skruer Landets Produktion over paa Luksusvarer. Forbruget af Luksusvarer er nu en Gang det mest følsomme i Forbruget, og i jo højere Grad et Lands Toldlovgivning skruer Produktionen over paa Luksusvarer fra Nødvendighedsvarer, i desto højere Grad er et saadant Lands Erhvervsliv udsat for Følgerne af Konjunkturkrise. Derfor maa efter vor Opfattelse en høj Told paa Luksusvarer, hvoraf der ogsaa er indenlandsk Produktion, saa vidt muligt følges af en Afgift af de tilsvarende indenlandske Produkter. Og her vil jeg minde den højtærede